

Hồi Mười Sáu

Lộ Chân Tướng Đối Mặt Ác Ma Trụ Trợ Vì Ngược Hồ Thêm Vuốt

Từng tròng cười lồng lộng, hết của U Minh giáo chủ lại đến lượt nhị thần đã làm cho Dư Hải Bằng vụt tỉnh lại !

Vừa nhìn thấy sự động cựa của Dư Hải Bằng, gã nọ do đang canh chừng, bèn kêu lên kinh ngạc:

- Người đã tỉnh lại rồi sao ? Thương thế đã thế nào rồi ?

Mọi chuyện đã xảy ra, Dư Hải Bằng đều nhớ rõ mồn một, nên chàng gượng cười và nói:

- Đa tạ huynh đài đã quan tâm ! Hôm trước tại hạ có đôi phần thất lễ với lệnh sư, mong huynh đài chớ trách. Có việc gì ở phía trước vậy huynh đài ?

Có lẽ sự lễ mạo của Dư Hải Bằng đã phần nào làm cho gã nọ thôi bực bội ! Gã đáp:

- Bọn U Minh Giáo tự xưng kéo đến đây !

- Đây là địa phương nào ?

- Phía đông nam Hán Dương thành !

- Vậy thì bọn U Minh Giáo do tìm tại hạ nên mới kéo đến đây phải không ?

- Nếu người đã tự nhận định được điều đó thì ta không cần phải giấu nữa ! Đúng là như thế ! Nhưng người bắt tất phải lo ngại, đã có sư phụ và Bốc thúc thúc ứng phó rồi. Vả lại, do chân diện của người đã để lộ nên tạm thời vào lúc này người hãy nhận làm môn đồ của Bốc thúc thúc và là nhị đệ của ta ! Người cứ yên tâm đi !

Dư Hải Bằng cười nhảu nói:

- Huynh đài kêu là Bốc thúc thúc, vậy vị Bốc thúc thúc đó là...

- Bốc thần trong Võ Lâm Tứ Thần ! Còn sư phụ ta là Kỳ thần ! Người có khứng chịu làm môn đồ của Võ Lâm Tứ Thần không ?

- Tại hạ e không được diễm phúc đó đâu. Mà thôi, tấm lòng ưu ái của lệnh sư và Bốc lão gia giành cho tại hạ, rồi tại hạ sẽ đáp đền. Bây giờ chúng ta hãy ra phía trước đi !

Gã nọ danh mặt lại:

- Đã có nhị thần cùng giải quyết việc này, người bất tất phải lo lắng. Vả lại, sư phụ ta đã có nghiêm lệnh, người không được vọng động !

Ra về cả quyết, Dư Hải Bằng đứng lên. Chàng nói:

- Là huynh đài không hiểu nên mới nói như thế ! Đừng nên đánh giá thấp giáo chủ U Minh Giáo mà mang họa ! Huynh đài nên tin lời tại hạ thì hơn !

Gã liền phản bác:

- Người nói sao chứ ? Công phu tạo chỉ như người mà đối kháng được với U Minh Giáo giáo chủ, không lẽ thân danh là Võ Lâm Tứ Thần mà gia sư và Bốc thúc thúc lại không bằng người sao ?

Dư Hải Bằng cứ mặc nhiên xô cửa bước ra. Vừa đi, chàng vừa nói:

- Tại hạ hoàn toàn không xem thường Võ Lâm Tứ Thần, nhưng nếu huynh đài biết rằng đằng sau U Minh Giáo giáo chủ là những nhân vật nào thì huynh đài cũng phải lo sợ như tại hạ thôi !

Kinh nghi, gã buột miệng hỏi:

- Còn những ai đứng ở phía sau giáo chủ U Minh Giáo nữa ?

- Nếu tại hạ nói đó là Tam Ma thì huynh đài nghĩ sao ?

Nói được đến đây thì Dư Hải Bằng và gã nô đã đến đủ gần để nghe câu hỏi có vẻ thẳng thốt của Bốc thần và câu đáp lại của giáo chủ U Minh Giáo ! Do đó, Dư Hải Bằng không thể không lên tiếng hô hoán như vậy...

... Và sau câu hô hoán của chàng thì đến lượt giáo chủ U Minh Giáo lộ vẻ sững sốt khi nhận ra chàng !

Đã một lần dụng phải kẻ giả danh giáo chủ U Minh Giáo tại Hắc Tử Lâm, sau đó, qua tam chiêu đối chọi với một giáo chủ khác nên bây giờ Dư Hải Bằng bán tín bán nghi vì giáo chủ đang hiện diện tại đây liệu có phải là vị giáo chủ thật hay chưa, nhất là kề bên đó lại có hai nhân vật ra vẻ thần bí khi che kín chân diện ! Dư Hải Bằng cười cợt nói nửa đùa nửa thật:

- Sao lão lại tỏ ra sững sốt thế ? Hay lão cảm thấy bất ngờ khi biết Dư Hải Bằng này vẫn sống và rời khỏi được Hắc Tử Lâm ? Còn nhị vị kia có phải là Nhị Ma trong Tam Ma mà lão đã nhờ vào Tam Ma tử kiếm lệnh đoạt được của Tam Thủ thư sinh để sai khiến không ?

Nói xong một câu dài, Dư Hải Bằng phải nghiêng chặt răng lại để đè nén cơn đau còn đang dần xé trong nội tạng !

Tuy nhiên, bằng vào lời nói của Dư Hải Bằng đã khiến cho tình thế phải biến chuyển ngược lại ý muốn của giáo chủ U Minh Giáo !

Lão giáo chủ U Minh Giáo do nhất thời nóng giận nên vội quên đi những lời lão vừa định dụ hoặc Kỳ, Bốc nhị thần ! Lão chỉ biết để cho cơn giận bộc phát lên mà không sao kiềm chế được ! Lão quát:

- Được lắm đó tiểu tử ! Người đã thoát ra được Hắc Tử Lâm quả là chuyện ngoài trí tưởng của ta ! Thế còn tên đồ đệ của ta đâu ?

Hiểu ngay lão muốn nói đến ai, Dư Hải Bằng vội lên tiếng phân minh:

- Đồ đệ nào của lão ? Ta làm sao biết được mà lão hỏi ! Còn nếu lão muốn nói đến một vị giáo chủ U Minh Giáo như lão thì ta biết !

- Hấn đâu ?

Dư Hải Bằng cười nửa miệng một cách ngạo mạn:

- Hấn ư ? Chết rồi ! Thân thủ của hấn kém cỏi quá ! Nói vậy, tên đó là đồ đệ của lão ư ? Sao còn không chỉ dạy cho hấn hết chân truyền của lão ?

Không để ý đến lời châm chọc của Dư Hải Bằng, giáo chủ U Minh Giáo vội vàng hỏi:

- Còn những vật ở trong người Tam Thủ thư sinh, người đã làm gì những vật đó rồi ?

Nhớ lại những gì gã đồ đệ của lão Kỳ vừa nói, Dư Hải Bằng giả vờ ngỡ ngàng:

- Vật gì ? À ! Có phải lão muốn nói đến U Minh thượng lệnh gì đó phải không ? Nếu là vật đó thì ta đã vất bỏ nó đi rồi !

- Người vất ở đâu ?

- Trong Hắc Tử Lâm ! Lão cứ vào trong đó mà tìm thì thế nào cũng gặp thôi ! Ta biết lão có Hắc Tử Lâm bí đồ mà. Chắc lão không ngại việc quay lại Hắc Tử Lâm lần nữa chứ ?

Tất cả những gì vừa được Dư Hải Bằng và giáo chủ U Minh Giáo nói ra đã làm cho Kỳ, Bốc nhị thần tỉnh ngộ ! Cả hai len lén nhìn vào hai nhân vật che kín chân diện kia với vẻ sợ hãi lộ rõ trên nét mặt !

Và Kỳ thần vốn có tính nóng nảy, đã không đợi được nữa bèn lên tiếng hỏi:

- Lưu giáo chủ hãy nói thật xem nào ! Có phải người đã khống chế được Tam Ma và chính người đã hạ thủ Túy Cái và nhị vị chưởng môn nhân nhị phái Hoa Sơn và Côn Luân không ?

Bật cười dài khoái trá, giáo chủ U Minh Giáo nói:

- Ha... Ha... Ha... ! Nhị lão huynh sao rồi ? Nếu quả thật chuyện Lưu mỗ đã có được Tam Ma trong tay là sự thật thì nhị lão huynh có khứng cùng Lưu mỗ kết thân không ?

Giật lùi lại như giẫm phải độc xà, nhị thần Kỳ, Bốc cùng kêu lên:

- Lưu giáo chủ đã thừa nhận rồi ư ?
- Vậy là mọi việc đều do người gây ra à ?

Càng mục kích nhị thần sợ hãi đến bao nhiêu thì giáo chủ U Minh Giáo càng đắc ý đến bấy nhiêu. Lão cười lên khằng khặc:

- Ha... Ha... Ha... ! Lưu mỗ vẫn còn chờ nghe mỹ ý của nhị lão huynh đây !

Chợt nhớ lại hành động vừa rồi của mình đã làm cho đối phương thích chí, nhị lão bèn dần lòng và cùng quát tướng lên:

- Không bao giờ !
- Hừ ! Nhuận ngã giả tôn, nghịch ngã giả vong ! Nhị lão huynh không hối hận đấy chứ !

Bước xấn tới một bước, Kỳ thần hậm hực gầm lên:

- Họ Lưu kia ! Từ lâu rồi ta vốn biết ngươi là kẻ ác tâm. Chỉ do người khéo léo che đậy dã tâm của người mà thôi ! Đừng nói đâu xa, chính ta là người đầu tiên sẽ thẳng tay tiêu diệt U Minh Giáo của người đó !

Như muốn biểu thị chí hướng của mình, Bốc thần cũng dịch thân bước lên sóng vai cùng Kỳ thần !

Giáo chủ U Minh Giáo nhìn thấy thế bèn lắc đầu tỏ vẻ ra thương hại:

- Thái độ của nhị lão huynh làm cho ta thất vọng quá, không khác nào lão Túy vậy. Tam Khách Khanh hộ pháp, lão ra tay được rồi đó. Mà này, hộ pháp nhớ nhẹ tay cho, bốn giáo chủ cũng không thích cảnh đồ sát lẫn nhau.

Giáo chủ U Minh Giáo vừa nói xong thì một trong hai nhân vật che kín chân diện liền lảng không lao ra với thân pháp nhẹ nhàng trên chỗ tưởng ! Một chút gió xao động cũng không, và đến sự lay động của chéo áo cũng không có !

Mục kích được thân pháp đó, Kỳ thần không khỏi rung động tâm can. Lão nhanh tốc vỗ ra một chưởng xuất kỳ bất ý mong chiếm được thế thượng phong ngay chiêu đầu tiên. Còn miệng thì lão Kỳ thần gầm lên:

- Hoa nhi ! Người đi đi ! Người đã biết phải đi đâu rồi đó. Mau lên ! Đừng lý gì đến ta và Bốc thúc thúc ngươi.

Cùng một lúc với chưởng kinh của Kỳ thần, Bốc thần cũng vội vàng xô ra một lúc đến ba chưởng, uy hiếp thượng trung và hạ bàn của nhân vật thần bí có thân thủ thượng thặng kia !

Là Võ Lâm Tứ Thần thì bản lĩnh không thể kém được, hướng chi đây lại là sự liên tay của nhị thần !

Tuy nhiên, nhân vật thần bí kia được giáo chủ U Minh Giáo gọi tên là Tam Khách Khanh hộ pháp, thì dường như là không xem sòng kinh của nhị thần vào đâu cả. Nhân vật đó cứ bình chân như vại, cứ đứng yên như sẵn sàng hứng chịu đủ cả bốn chưởng của nhị thần !

Mục kích được hành vi này của nhân vật thần bí kia, gã môn đồ của lão Kỳ thần vụt kêu lên:

- Sư phụ ! Đồ nhi quyết liều chết cùng sư phụ !

Ầm ! Ầm ! Ầm ! Ầm !

Cả bốn luồng lực đạo đều như chạm phải nguyên một núi đá sừng sững ! Vì sau bốn tiếng chấn kinh này thì không những nhân vật thần bí kia đã không hề hấn gì, mà ngược lại, nhị thần phải bị bức lui về phía sau có đến ba bước dài.

Công phu tạo chỉ vào bậc này của đối thủ khiến cho nhị thần phải thập phần kinh hãi ! Cả hai cùng đưa mắt nhìn nhau, đoạn cả hai cùng một lúc lại hành động !

Bốc thần vụt cất người lên, cao đến hai trượng ! Đoạn từ bên trên Bốc thần giáng xuống vị thế của nhân vật thần bí kia hai chưởng sấm sét, khí thế như muốn lấp biển dời non !

Ngược lại, Kỳ thần thì lại cho tay vào bọc áo ! Và khi Kỳ thần lấy tay ra thì lão chợt hét lên:

- Hoa nhi chớ cãi lời ta ! Còn không mau đi đi ! Người quên ta đã dặn gì rồi sao ? Đi !

Với tiếng “đi” thì từ tay của Kỳ thần liền xuất hiện hàng loạt những ngọn ám khí. Đã có danh xưng là Kỳ thần, lại là nhân vật chánh phái nên những ngọn ám khí của Kỳ thần chỉ là những quân cờ bằng sắt ! Và thủ pháp ném ám khí của Kỳ thần đã đến hàng tuyệt đỉnh !

Dừng thấy lão ném loạn hàng loạt ám khí như thế mà tưởng rằng đấy chính là thủ pháp Mãn thiên hoa vũ mà lầm ! Ngược lại, chỉ một cái vung tay của Kỳ thần thì từng ngọn ám khí một đều được lão ném ra có chủ đích hẳn hoi ! Không những thế, lại rất mực chuẩn xác !

Ba ngọn ám khí cho nhân vật thần bí kia để hợp lực với Bốc thần ! Ba ngọn ám khí khác lại nhắm vào giáo chủ U Minh Giáo. Bốn ngọn ám khí cho bốn tên tùy tùng, mỗi tên một ngọn ! Còn hai ngọn lại trong thập nhị tiên tiêu của Kỳ thần thì giành cho nhân vật thần bí thứ hai, từ đầu đến giờ vẫn còn chưa động tay động chân.

Nhìn thủ pháp ném ám khí này của Kỳ thần, Dư Hải Bằng không thể không khâm phục ! Và chàng còn hiểu được ẩn ý trong hành động này của lão ! Do đó, chàng bèn xô vào vai gã nọ một cái và bảo gã:

- Xem ra lệnh sư bảo huynh đài bỏ đi chắc có chuyện rất quan trọng. Huynh đài chớ nên làm hỏng việc của lệnh sư ! Đi đi ! Tại hạ sẽ đoạn hậu cho lệnh sư và Bốc lão gia không thể chi trì được một lúc nữa đâu. Đi đi nào !

Quả nhiên, ẩn ý của Kỳ thần là muốn gây khó khăn cho bọn kia, kể cả giáo chủ U Minh Giáo để cho đồ đệ của lão kịp thoát đi, thi hành theo mệnh lệnh có lẽ rất khẩn cấp của lão !

Nhưng dù thủ pháp ném ám khí của lão có cao minh đến đâu đi nữa thì lão lại quên đi còn có một nhân vật không sợ ám khí của Kỳ thần ! Đó là nhân vật được gọi là Tam Khách Khanh hộ pháp !

Vì ngay lúc đó, giáo chủ U Minh Giáo quát lên:

- Tam hộ pháp ! Mau giữ tên tiểu tử kia lại !

Vút !

Chỉ một cái nhún mình thì Tam Khách Khanh hộ pháp đã lách tránh được hai ngọn chưởng kinh sấm sét của Bốc thần, đồng thời cũng đã tránh khỏi ba ngọn ám khí cực kỳ linh diệu của Kỳ thần !

Ầm ! Ầm !

Hai ngọn chưởng kinh của Bốc thần đã quật thẳng xuống con đường lát đá trong khu trang viện. Và do thân hình còn trên cao nên Bốc thần còn kịp nhìn thấy thân pháp vô thượng của nhân vật thần bí nọ đang lao nhanh như ánh chớp đến chỗ gã đồ đệ của Kỳ thần, mà gã thì đang dự định bất quyết như không muốn bỏ đi !

Bốc thần liền hét lên:

- Hoa nhi ! Người đừng quên vận mạng của võ lâm đang trong tay người đó ! Đi đi !

Trong khi từ giáo chủ U Minh Giáo cho đến bọn thuộc hạ đều đang lúng túng đón đỡ những ngọn ám khí quá đổi quái dị của Kỳ thần thì Kỳ thần và Bốc thần liền nhanh tốc lao đuổi theo nhân vật bí ẩn nọ !

Nhưng, so về thân thủ cũng như thân pháp thì nhị thần còn quá kém cỏi đối với nb Tam Khách Khanh hộ pháp kia !

Thấy tình thế đã đến lúc nguy ngập, Kỳ thần vụt ném ra một loạt ám khí nữa và hét lên:

- Xem ám khí đây !

Nhưng tất cả đều đã muộn ! Dù những ngọn ám khí của Kỳ thần có đến được đích thì gã nọ cũng không mong gì chạy thoát !

Đúng lúc đó, như Dư Hải Bằng đã liệu định sẵn, chàng vừa rút vôi trường kiếm ra vừa đẩy vào người gã kia một cái ! Uyên Ương kiếm pháp liền được Dư Hải Bằng thi triển khống chế toàn bộ các đại huyết trên người của Tam Khách Khanh hộ pháp, ngăn chặn bước tiến của nhân vật bí ẩn đó !

Lần này thì khác hẳn, nhân vật bí ẩn kia không thể ngang nhiên đứng trôn mình để đón nhận kiếm pháp linh ảo của Dư Hải Bằng ! Một phần vì Dư Hải Bằng lúc này đã là cao thủ bậc nhất về kiếm pháp sau khi chàng đắc ngộ vừa Đạt Ma kinh vừa Thiên Địa bí lục ! Một phần khác là vì nhân vật bí ẩn nọ vốn chỉ cho Dư Hải Bằng là một kẻ mang thương thế nên nhân vật đó khá bất ngờ trước những chiêu kiếm tuyệt luân của chàng.

Chỉ cần một thoáng dừng thân pháp thì tình thế liền biến đổi !

Gã nọ nhân cái đẩy của Dư Hải Bằng và do không thể trái lại sự mệnh bèn tung người bỏ chạy !

Nhân vật bí ẩn kia khi muốn đảo người vừa lách tránh vừa đón đỡ kiếm chiêu của Dư Hải Bằng thì từ phía sau, những ngọn ám khí của Kỳ thần đã vù vù lao đến !

Không còn cách nào khác hơn, nhân vật bí ẩn nọ không những phải tạt người sang bên tả để tránh thoát những ngọn ám khí của Kỳ thần mà còn phải lùi lại khá xa mới mong thoát ra được phạm vi kiếm chiêu của Dư Hải Bằng !

Đạt được mục đích, Kỳ thần và Bốc thần liền song song lao đến vị Tam Khách Khanh hộ pháp và tận lực bình sinh võ chiêu ra như vũ bão !

- Tiếp chiêu nào !

- Đỡ !

Đến lúc đó, ngoài giáo chủ U Minh Giáo ra, nhân vật bí ẩn thứ hai cũng đã thoát được những ngọn ám khí thần kỳ của lão Kỳ thần. Cả hai bên cùng một lúc lao đến, định vượt qua chỗ Dư Hải Bằng đang trấn giữ để đuổi theo gã nọ ! Còn bốn tên tùy tùng thì lại lao ngược ra bên ngoài khu trang viện với ý đồ chặn bắt gã nọ từ phía ngoài !

Chuyện ở bên ngoài thì không cần nhắc đến, còn chuyện đang xảy ra ở trong khu trang viện thì làm cho giáo chủ U Minh Giáo phải tức giận đến độ gầm thét lên vang dội !

Vì tuy Dư Hải Bằng mười phần chỉ bình phục được có ba, nhưng một khi chàng đã tận lực thi thố kiếm pháp Uyên Ương thì lão giáo chủ U Minh Giáo và nhân vật bí ẩn thứ hai khó lòng vượt qua, nếu không muốn bị kiếm thương !

Tiếng gầm thét của lão giáo chủ U Minh Giáo tuy lớn nhưng lại bị những tiếng chấn kinh từ trận giao đấu phía bên kia lấn át mất.

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Hự ! Hự !

Chỉ một cái liếc mắt, Dư Hải Bằng khi nhìn thấy thân hình của Kỳ thần và Bốc thần loạn choạng ngã nghiêng thì chàng dường như cảm nhận được tiếng kêu đau đớn do hai lão phát ra !

Thân thủ của nhị thần là thế mà lại không là gì so với Tam Khách Khanh hộ pháp ! Điều đó chỉ có thể lý giải được lão là một trong Tam Ma vừa được thoát ra từ Hắc Tử Lâm !

Nhưng ý nghĩ này vừa thoáng qua trong tâm trí của Dư Hải Bằng và Dư Hải Bằng chưa kịp nói lên sự phát giác của chàng thì chàng lại phải kinh ngạc đến độ xuất thần, đồng thời Dư Hải Bằng phải buộc miệng kêu lên:

- Xuyên Tâm Chỉ ! Lão chính là Y Thần đây mà !

Đó là khi Dư Hải Bằng nhìn thấy nhân vật bí thứ hai đột nhiên cong ngón tay lại và xạ vào chàng một ngọn chỉ phong !

Nhân vật đó buộc phải làm điều đó thì mới mong hạ thủ được Dư Hải Bằng với kiếm pháp khá uyên ảo.

Vụt ! Vèo... Vèo...

Soạt !

Vù... Vù...

Ầm !

Hai lần kinh ngạc là hai lần phân tâm ! Rốt cuộc dù Dư Hải Bằng kịp thời tránh né ngọn Xuyên Tâm Chỉ của nhân vật bí ẩn thứ hai là Y Thần thì chàng vẫn phải lãnh đủ một luồng lực đạo kinh hồn bạt tủy của giáo chủ U Minh Giáo vỗ đến !

Vết nội thương mới hôm qua đây còn chưa lành hẳn thì Dư Hải Bằng làm sao chi trì được với luồng chưởng lực mạnh bạo này !

Chàng ngã vật ra và ngất lịm đi, không còn biết gì nữa !

-oOo-